

Hồi 63

Lạc Hồn Quái Trận

Phiều Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều cẩn thận gấp gói thuốc lại giao cho Thượng Quan Yến nói:

- Tiểu muội! Thứ thuốc này rất có công dụng. Hãy giữ lấy!

Thượng Quan Yến cất gói thuốc vào túi!

Phiều Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều lại nói:

- Cửu U Môn đã chế được Bách Độc Tán, điều này càng khẳng định thêm việc chúng tẩm chất kịch độc trong thiệp mời gửi cho cao thủ các phái là có cơ sở. Chúng ta nên tìm cách nhanh chóng thông báo cho toàn võ lâm mới được!

Đặng Tâm Hòa Thượng tỏ ra vô cùng lo lắng.

Lão nhìn sang Mai Quân Bích hỏi:

- Từ nay đến ngày mười lăm tháng bảy không còn lâu nữa. Mai thí chủ có biết đích xác địa điểm cử hành Mạnh Lan Thắng Hội không?

Mai Quân Bích lắc đầu đáp:

- Cửu U Giáo chủ chỉ nói rằng khi nào nhận được thiệp mời tự khắc sẽ biết. Tiểu sinh không biết hẳn dự định tổ chức ở đâu.

Đặng Tâm Hòa Thượng trầm ngâm nói:

- Chúng ta chỉ từng này người, hành động lại phải bí mật, làm sao trong thời gian ngắn như vậy mà có thể chia nhau đi khắp giang hồ được? Hơn nữa cũng không ai biết Tổng đàn Cửu U Môn đóng ở đâu...

Mai Quân Bích nói tiếp:

- Nhưng Thiết Quái Tiên lão tiền bối đã ước với tiểu sinh trước ngày mồng mười tháng bảy đến Ma Bản Châu hội kiến. Theo tiểu sinh phán đoán thì nơi đó tất không xa sào huyệt của Cửu U Môn.

Đặng Tâm Hòa Thượng mặt lộ vẻ vui mừng, tuyên một câu Phật hiệu nói:

- A Di Đà Phật! Thiết Quả lão thí chủ đã xuất diện can thiệp vào việc này thì chắc người của cửu đại môn phái đã lục tục kéo nhau đến tham gia rồi! Nếu quả thật đúng như chúng ta suy đoán, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng được. Bần tăng cần phải đi trước đây!

Mai Quân Bích biết Đăng Tâm Hòa Thượng cấp tốc trở về báo với bốn môn, liền gật đầu nói:

- Đại sư cứ tự nhiên!

Đăng Tâm Hòa Thượng chấp tay hợp thập hướng sang mọi người thi lễ rồi đi nhanh khỏi phòng.

Sau khi Đăng Tâm Hòa Thượng đi rồi, Hồng Y La Sát Hạ Long Châu cũng nhìn sang Mai Quân Bích nói:

- Mai công tử, bây giờ không còn sớm nữa, tử muội chúng tôi cũng đi thôi!

Thượng Quan Yến có phần thất vọng hỏi:

- Hạ thư thư! Ba vị không đi cùng chúng tôi sao?

Hồng Y La Sát cười đáp:

- Tiểu muội! Trong khách điểm thế này bỗng dưng trong đêm xuất hiện thêm ba thiếu nữ nữa, chuyện đó há chẳng loạn khắp giang hồ, trở thành đề tài cho đủ lời đàm tiếu hay sao? Chúng ta sẽ chờ ở một nơi nào đó là được!

Thượng Quan Yến bấy giờ mới hiểu ra mặt ứng đỏ lên.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu dẫn đầu Lục Thiệu Tam Kiều từ biệt bốn người rời khỏi khách điểm.

Ánh mắt Tam tiểu thư Vu Thục Nhân vẫn còn lưu luyến nhìn mãi Mai Quân Bích không nỡ rời đi.

Sáng hôm sau Mai Quân Bích dẫn Thượng Quan yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi lên ngựa tiếp tục hành trình.

Ra khỏi trấn chừng ba dặm, quả nhiên thấy Lục Thiệu Tam Kiều đợi họ trong một quán trà ven đường.

Thế là bảy người hợp thành một nhóm cùng phóng ngựa lên hướng bắc.

Đoàn kỵ mã men theo sơn đạo dọc theo chân núi Hoa Sơn mà đi, tuy tiểu lộ hơi khó một chút nhưng so với quan đạo thì ngắn hơn nhiều.

Chiều hôm đó, họ đến một sơn cốc.

Từ cốc khấu nhìn xuống thấy trong cốc cây cỏ tốt tươi, trăm hoa khoe sắc, nước chảy rì rào, thật là một nơi u nhã.

Thượng Quan Yển thích thú nói:

- Mai đại ca! Chúng ta xuống cốc nghỉ một hồi đi!

Miệng hỏi nhưng chân đã rời lưng ngựa nhảy ào xuống cốc rồi!

Được vài bước, nàng ngoảnh lại gọi:

- Vu thư thư! Mau xuống đây đi!

Vu Thục Nhân cả ngày rất ít nói, tuy trong lòng chất chứa bao điều muốn nói với Mai Quân Bích nhưng vì động người nên nín lại.

Hơn nữa thấy thái độ của Mai Quân Bích đối với nàng cũng băng quan như với người khác nên lòng nàng trĩu nặng.

Bấy giờ nghe Thượng Quan Yển gọi, nàng liền xuống ngựa chạy theo.

Khi năm người còn lại dắt ngựa tiến xuống cốc thì đã thấy hai thiếu nữ cúi bên khe vừa rửa ráy vừa giốn nước.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu thấy vậy cười nói:

- Đúng là trẻ con!

Mọi người tìm một bãi cỏ bằng phẳng dưới gốc cây tùng cổ thụ cạnh là sum suê ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi lấy lương khô mang theo ra ăn lót dạ.

Đang uống trà, chợt nghe thoang thoảng trong gió có tiếng la hét.

Mai Quân Bích "À" một tiếng đứng bật lên thì vạn vật lại quy về thác tĩnh không còn nghe gì nữa.

Thượng Quan Yển chùng như chưa phát hiện ra, ngạc nhiên hỏi:

- Mai đại ca làm gì vậy?

Mai Quân Bích không trả lời, lắng tai nghe một lúc rồi nói:

- Trong cốc có người đang đánh nhau, và không chỉ một vài người đây! Chúng ta hãy đến xem.

Cầm Nhi và Kiếm Nhi nghe có đánh nhau đã khoái chí liền đem bảy con ngựa buộc vào rừng sẵn sàng theo công tử tham gia trường nào nhiệt.

Thượng Quan yển vội hỏi:

- Mai ca ca nghe tiếng đánh nhau ở đâu?

Mai Quân Bích chỉ sâu vào cốc đáp:

- Phía này!

Lời vừa dứt đã băng mình đi.

Lục Thiệu Tam Kiêu, Thượng Quan Yển, Cầm Nhi và Kiếm Nhi cùng thi triển khinh công đuổi theo.

Mai Quân Bích đi trước vượt qua một đoạn đường hẻm quanh co chợt thấy trước mặt mở rộng ra.

Đó chưa phải là tận cùng của sơn cốc, giống như một thung lũng khá rộng, xung quanh vách đá cao vút tận tầng mây, ở giữa ngồn ngang quái thạch như hàng trăm con quái thú thiên hình vạn trạng...

Trong cốc không chỉ có quái thạch mà còn có rất nhiều bụi thông trúc rườm rà, tuy là kiệt tác của thiên nhiên nhưng trông tựa hồ như được con người trồng tía.

Giữa đám quái thạch và thông trúc đó có sáu người đấu nhau vô cùng kịch liệt, kiếm quang đao ảnh rợp trời, tiếng binh khí tiếp nhau cùng tiếng hô xung sát chấn động cả sơn cốc.

Trong bóng chiều bằng lăng, sáu nhân ảnh chập chờn như hồ điệp xuyên hoa, đan xen lẫn nhau nhìn rối cả mắt.

Trong số đó có hai nhân ảnh nhỏ nhắn một hồng một bạch, Mai Quân Bích thấy rất quen giống như là...

Chàng thấy tâm thần rung động, tung người lướt tới...

Chợt từ trong lùm trúc có tiếng người cười lên khùng khục nói:

- Tiểu cầu! Thế mới gọi là "Thiên đường có lối không đi, Địa ngục vô môn lại đến"! Người tự dẫn thân đến nộp mạng là hay lắm, đỡ tốn công sức bốn phó giáo chủ phải đi tìm!

Nói xong cười một tràng nửa khiến người ta cảm thấy rùng rợn đáng sợ như bị mũi kiếm đâm vào lưng.

Mai Quân Bích vừa đáp chân xuống đất nhìn tới bỗng sửng sốt!

Trước mắt chàng bỗng trống hoe, vừa rồi sáu người đang kịch chiến bỗng đi đâu không còn tích ảnh!

Chẳng những thế mà đến cả quái thạch, rừng thông và những khóm trúc rậm rạp cũng biến mất!

Vừa rồi chỉ là bóng ma ư?

Hay đó là ảo ảnh?

Nhưng rõ ràng có thanh âm của một trận kịch chiến cơ mà, hơn thế nữa còn có tiếng của một người tự xưng là Phó Giáo chủ nữa...

Mai Quân Bích giụi mắt nhìn lại, thấy mình như đang đứng giữa một bãi sa mạc bao la, cát bụi mịt mù mở mắt không trông thấy gì.

Thêm vào đó, nghe văng vẳng có tiếng réo gào như ma kêu quỷ khóc khiến người ta phải lạnh sống lưng.

Mai Quân Bích thất kinh biến sắc vội rút phắt kiếm ra vung lên một vòng.

Lập tức ánh hào quang phát xạ chói lòa. Nhưng Côn Ngộ Kiếm có thần kỳ bào nhiêu cũng chỉ phát quang được trong phạm vi ba bốn thước, ngoài khu vực đó vẫn mờ mịt chẳng khác nào loài người trong thời hỗn mang.

Chợt nghe có tiếng kêu sợ hãi:

- Thưa thưa! Có chuyện gì vậy? Bọn tặc nhân đâu cả?

Mai Quân Bích nhận ngay ra giọng của Thôi Huệ.

Tiếng trả lời của Thôi Mẫn:

- Huệ muội hãy cẩn thận! Chúng ta sa vào cạm bẫy phục kích của chúng rồi!

Thanh âm lúc trước lại vang lên:

- Nhà đầu đừng lo! Chẳng phải chỉ riêng các ngươi lọt vào tử lộ đâu!

Có đồng bọn về chín tuổi sẽ vui lắm đấy! Đạo gia đi đây!

Thôi Huệ quát lên:

- Đạo tặc! Xem kiếm!

Sau đó nghe “Choang” một tiếng cùng ánh lửa chói lòa, chùng như thanh bảo kiếm của Thôi Huệ chém vào tảng đá.

Mai Quân Bích xác định phương hướng, hình như hai tử muội ở cách chàng chừng năm sáu trượng bên tả, liền gọi to:

- Huệ muội!

Thôi Huệ nhận ra tiếng chàng mừng rỡ reo lên:

- Mai đại ca!

Trong lúc quần bách này, sự xuất hiện của Mai Quân Bích làm tinh thần hai tử muội tăng lên không ít.

Vừa lúc đó chàng nghe có tiếng lướt gió từ phía sau đang tiến lại gần, biết Lục Thiệu Tam Kiều và Thượng Quan Yến, Cầm Nhi, Kiếm Nhi liền quát to:

- Yến muội! Lùi lại nhanh! Đừng vào đây!

Nhưng đã muộn!

Thượng Quan Yến và Vu Thục Nhàn kinh hãi kêu lên:

- Ui chao! Tiểu muội không thấy gì cả!

Tên tự xưng là “đạo gia” lại buông tràng cười độc địa nói:

- Ai đã sa vào Lạc Hồn Trận của đạo gia thì vĩnh viễn chôn thân trong đó đừng hòng thoát chết.

Thôi Huệ thốt lên:

- Lạc Hồn Trận?

Hình như nàng cũng biết trận pháp đó lợi hại thế nào.

Lại nghe rên “Đạo gia” sai bảo đồng bọn:

- Bốn vị Đàn chủ cứ việc nghỉ ngơi đi! Chúng sẽ không bao giờ còn tham gia đại hội được nữa. Bốn tọa còn phải đi bố trí thêm mấy trận nữa, xem còn được bao nhiêu tên lọt lưới để tham gia đại hội?

Hắn cười vang một tràng đầy đắc chí rồi nói tiếp:

- Bốn tọa phải đi Phong Đô, việc ở đây giao cho Hoàng Đàn chủ Tử Vi Đàn phụ trách là được!

Thanh âm xa dần.

Mai Quân Bích nghĩ thầm:

- Chắc rằng hắn cũng là người của Cửu U Môn... Hắn tự xưng là bốn tọa, không biết giữ chức vị gì...

Chợt nghe tiếng Hồng Y La Sát Hạ Long Châu hỏi:

- Có phải đạo trường là Sử Phó Giáo chủ của Thiên Lý Giáo không? Chúng tôi là môn hạ của Huyền Nữ Giáo ở Lục Thiệu Sơn.

- Hắc hắc! Phó Giáo chủ đã đi xa rồi! Lạc Hồn Trận không phân biệt bạn thù, ai đã lọt vào tất chết! Các ngươi hãy nhận mệnh đi!

Hạ Long Châu quát lên:

- Cuồng đồ! Các ngươi dám coi thường Lục Thiệu Tam Kiều sao?

Người kia cười thâm độc đáp:

- Hắc hắc! Đừng nói Lục Thiệu Tam Kiều mà ngay cả Cửu Thiên Ma Nữ tới đây cũng chịu chung số phận mà thôi!

- Vút vút...

Những thanh âm xé gió vang lên.

Đó là Lục Thiệu Tam Kiều nghe đối phương xúc phạm đến sư phụ, cả ba cùng nhất loạt nhằm hướng phát ra âm thanh bắn ám khí tới.

Ba thiếu nữ dùng các loại ám khí khác nhau.

Đại sư tử Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vốn dùng Huyền Nữ Châm bằng thép chỉ nhỏ bằng chiếc lông trâu nhưng uy lực rất lớn.

Nhị sư tử Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều thì dùng Đào Hoa Chướng mảnh như tơ có bôi chất kịch độc.

Còn Tam sư muội Vu Thục Nhân lại dùng Thất Diệu Lãng.

Lục Thiệu Tam Kiều với ba loại ám khí khác nhau rất nổi danh trong giang hồ, xưa nay phát ra ít người tránh thoát.

Lần này cả ba phát ra không dưới trăm mũi, nghe rào rào như cơn bão, chỉ nghe đủ lạnh sống lưng.

Nào ngờ bọn đứng bên ngoài trận chỉ cười lên hô hô, chứng tỏ thủ pháp của Lục Thiệu Tam Kiều thất hiệu!

Cả ba vô cùng tức tối, nhưng trận mịt mù cát bụi, chỉ nghe tiếng mà thấy địch nhân ở đâu, còn biết làm sao?

Qua một hồi, Mai Quân Bích bắt đầu trấn tĩnh lại.

Chàng thấp giọng hỏi:

- Hạ cô nương có nhận ra trong trận này có chỗ khác thường nào không?

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu vẫn chưa nguôi giận, hậm hực nói:

- Đây chẳng qua chỉ là thứ trận pháp tầm xoàng của Thiên Lý Giáo mà thôi, không ngoài bát quái Cửu cung. Có lẽ cửa trận ở phía sau, chúng ta quay lại là ra được...

Thượng Quan Yến và Cầm Nhi, Kiếm Nhi sau khi rơi vào trận thấy xung quanh mù mịt cùng tuốt kiếm cầm tay sẵn sàng đối phó với mọi bất trắc.

Nhưng sau khi nghe tiếng Mai Quân Bích phía trước, cả ba người lập tức cảm thấy yên tâm dò dẫm trong bóng tối tiến đến gần.

Thượng Quan Yến hỏi to:

- Mai đại ca! Chúng ta đang rơi vào quái trận gì vậy? Địch nhân đâu không thấy?

Thôi Huệ nhận ra giọng Thượng Quan Yến mừng rỡ nói:

- Yến muội cũng đến đây ư?

Thôi Mẫn cũng kêu lên:

- Tiểu Yến!

Vừa lúc ấy cuồng phong nổi lên càng mãnh liệt hơn trước gấp bội, tiếng rú gào nghe càng thê lương rùng rợn!

Chín người trong trận, kể cả Mai Quân Bích cảm thấy cát đá quất vào người rát bỏng, không sao mở mắt ra được.

Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

- Chỉ với mấy tảng đá, khóm trúc, gốc cây tầm thường mà chúng tạo ra trận pháp lợi hại như thế, chỉ e không dễ dàng đối phó đâu...

Liền quát bảo mọi người:

- Chúng ta cứ đứng nguyên chỗ đừng đi lung tung! Đây chỉ là một chút ảo ảnh không có thực, từ từ sẽ tìm được cách giải...

Chưa kịp nói hết câu, chàng chợt cảm thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình và thanh âm nhỏ nhẹ dịu dàng:

- Mai công tử! Chúng ta hãy đi sát với nhau cho khỏi lạc.

Người vừa nói là Hồng Y La Sát Hạ Long Châu.

Thiếu nữ này xem ra rất có kinh nghiệm, ba tỷ muội nắm lấy tay nhau cùng tiến thoái cho khỏi thất lạc mất nhau.

Như vậy hiện chỉ có bốn người là còn phối hợp hành động được, còn bọn Thượng Quan Yến ba người và thư muội họ Thôi, tuy có nghe giọng nói chỉ cách mấy trượng nhưng thoát tả thoát hữu không sao xác định được phương hướng.

Tiếng Thượng Quan yến lại sợ hãi kêu lên:

- Mai đại ca! Các vị ở đâu thế?

Mai Quân Bích đã tập trung sẵn thính lực, chỉ nghe Thượng Quan Yến nói, tay vẫn giữ tay Hồng Y La Sát Hạ Long Châu nói nhanh:

- Hạ cô nương! Đi thôi!

Dứt lời tung mình nhảy vút đi.

Lục Thiệu Tam Kiều nắm tay nhau cùng nhảy theo.

Nhưng họ vừa cất bước thì ảo ảnh nổi lên trùng trùng nhìn hoa cả mắt. Chỉ thấy xung quanh dựng lên vô số lên đá cao chọc trời, đao kiếm mọc lên tua tủa như chực cắm vào ngực họ!

Thêm vào đó, tiếng réo gào như muôn ngàn con mãnh thú đang xâu xé lẫn nhau khiến ai cũng phải rùng mình sởn gáy!

Với bản lĩnh của Mai Quân Bích và Lục Thiệu Tam Kiều thì dù có rừng kiếm núi gương thật cũng không ngăn được họ, huống gì đây đã biết rõ là ảo ảnh?

Thế là bốn người bất chấp mọi trở lực tiến về phía Thượng Quan Yến, Cầm Nhi, Kiếm Nhi và thư muội Thôi Mẫn.

Căn cứ vào thanh âm thì họ chỉ cách nhau bốn năm trượng là cùng. Nhưng không ngờ họ đi hoài mà không thấy năm người kia đâu.

Thật là điều hết sức quái gở, ngay cả người trầm tĩnh như Mai Quân Bích cũng cảm thấy mình như đang trong một giấc mơ vậy!

Quả thật chỉ trong mơ mới có hiện tượng kỳ quặc đó, nếu không sao chỉ mấy trượng mà sao đi hoài không tới.

Họ tưởng mình đi rất nhanh nhưng kỳ thực đôi chân nặng như đeo đá nên bước đi rất chậm!

Bốn người đều có cảm giác nửa mê nửa tỉnh, tuy vẫn cầm tay nhau nhưng hầu như không ý thức được mình đang ở đâu.

Xung quanh chỉ có cát bụi mịt mù và mây đen u ám, tối như bưng lầy mắt khiến đầu óc mơ màng, tưởng như chỉ muốn lăn ra mà ngủ một giấc.

Chợt trước mặt không xa nghe "Phịch! Phịch!" mấy tiếng giống như có người vừa ngã xuống.

Mai Quân Bích nhờ vận thần công Phật môn kháng cự nên đối tượng tỉnh táo, biết rằng đã có người không duy trì được nữa.

Chàng kinh hãi định bước sấn tên nhưng cảm thấy mình bị Hồng Y La Sát Hạ Long Châu kéo lại, nhìn sang thì thấy Lục Thiệu Tam Kiều gần như không lè nổi đôi chân, người chao đảo chực ngã.

Mai Quân Bích liền quay lại vận đủ Ban Nhược Thần Công đánh vào hậu tâm của cả ba người.

Còn may Lục Thiệu Tam Kiều bản lĩnh không kém.

Được Mai Quân Bích truyền thêm nội lực Phật môn, cả ba lập tức tỉnh lại vận công kháng cự.

Thấy họ đã tỉnh, chàng liền nói:

- Ba vị cô nương! Lạc Hồn Trận này thật lợi hại. Chúng ta hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc rồi tìm cách phá trận.

Ba người theo lời ngồi xuống.

Sau khi vận công điều tức một hồi, Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều mới lên tiếng nói:

- Mai công tử, đại sư thư, quái trận này ngoài việc bố trí kỳ môn và khí âm dương tạo thành luồng cuồng phong ra, Phó Giáo chủ Ôn Hoàng Đạo Nhân Sử Trường Phong còn bố trí

bằng yêu thuật Ôn Hoàng Tán là một loại độc chất, chỉ cần chúng ta cử động là phần được sẽ tung lên mà phải hít vào phổi rất nguy hiểm.

Hồng Y La Sát Hạ Long Châu hỏi:

- Nhị sư muội có mang theo giải được gì chống được Ôn Hoàng Tán không?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều thở dài đáp:

- Trong người tiểu muội tuy có giải được nhưng Ôn Hoàng Tán thực ra không phải là độc chất thông thường mà được tạo ra từ những thi thể mắc bệnh ôn dịch thối rữa tạo thành một loại vi trùng. Trừ giải được độc môn của Sử Trường Phong ra không ai giải được đâu!

Hồng Y la Sát Hạ Long Châu lo lắng nói:

- Nếu vậy chúng ta đành ngồi ở đây chờ chết hay sao?

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều đáp:

- Tiểu muội nghĩ rằng chỉ có Mai công tử thân hoài thần công Phật môn Chiền Đàn Thần Công chống được với mọi loại yêu thuật tà công mới không bị Ôn Hoàng Tán làm hại.

Cô ta thở dài nói thêm:

- Ài! Cho dù chúng ta có giải được Ôn Hoàng Tán mà không phá được Lạc Hồn Trận thì cũng cứ phải ngồi đây chịu chết thôi!

Mai Quân Bích nghe Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều nói như thế, trong đầu chợt lóe lên một ý:

- Mình đã không biết phương pháp giải kỳ trận thì cứ dùng công lực mà phá hủy hết các thú gỗ đá trong trận đi, nhất định Lạc Hồn Trận sẽ không còn tác dụng.

Nghĩ thế liền nói:

- Ba vị cô nương cứ gả ngại đi, để tiểu sinh thử phá kỳ trận này rồi sẽ tính liệu việc khác.

Đã nói là làm, chàng không chờ Lục Thiệu Tam Kiều trả lời liền đứng lên bắt tay vào việc.

Lạc Hồn Trận quả nhiên lợi hại...

Mai Quân Bích vừa mới đứng lên, âm dương lập tức biến ảo, kỳ môn ngũ hành sinh khắc phát động, cảnh sắc liền biến đổi, cát bay đá chạy ào ào...

Thấy một hòn núi đá chắn ngang trước mặt, Mai Quân Bích tin rằng đó chỉ là một tảng đá liền phi thân nhảy tới vung chuồng với thập thành công lực đánh ra.

Ban Nhược Thần Công đủ sức xuyên kim phá thạch, cho dù là đá liền khối dính vào sơn thạch cũng bị hủy, nói gì chỉ mấy tảng đá vài trăm cân do sức người khiêng tới đặt ra để bố trận?

Trong tâm tưởng của Mai Quân Bích thì hiển nhiên một tảng đá ắt phải nát thành bụi phấn chẳng nghi.

Nhưng chàng đã sai lầm.

Chuồng lực đánh xuống chỉ cày lên một lớp đất cát khiến bụi bốc mù mịt, nguyên hòn núi mà chàng nhìn thấy chỉ là ảo ảnh.

Mai Quân Bích tự cười thầm rồi thu mình đáp xuống.

Nhưng lại xảy ra một quái sự khác.

Mai Quân Bích nghĩ rằng vừa rồi mình nhảy xa ít nhất là mấy trượng, nhưng khi đáp xuống mới thấy mình vẫn đứng ở vị trí lúc đầu, hòn núi đá vẫn sừng sững trước mặt như cũ!

Chàng kinh ngạc nghĩ thầm:

- Đã nói rằng ảo ảnh tức là không có thực, nhưng vì sao lại có khả năng ngăn cản được mình chứ?

Lòng đầy nghi hoặc, chàng quay lại nhìn và càng thêm sửng sốt.

Nguyên Lục Thiệu Tam Kiều không còn ở đó nữa.

Mai Quân Bích nhận rõ vị trí đó đúng là nơi mà mình cùng ba thiếu nữ ngồi vận công, thế mà chỉ trong chớp mắt họ biến đi đâu?

Trong lòng đầy kinh hãi biến thành nỗi phẫn nộ, Mai Quân Bích gầm lên một tiếng như gầm hổ rống.

Chàng từng xông pha không ít trận mạc, nhưng chưa bao giờ chịu bất lực, hay nói cách khác là thảm bại như thế.

Trong tiếng gầm giận dữ, chàng tung mình lao vút lên cao, Côn Ngô Kiếm múa lên sáng lòa.

Lần này chàng xuất tuyệt học Phật Tâm Huệ Kiếm vừa lĩnh hội được từ chiếc võ A Nậu Thần Kiếm sau mấy tháng khổ luyện ở Lục Thiệu Sơn.

Phật Tâm Huệ Kiếm vốn là công phu hàng ma tối thượng của Phật môn, hàm chứa Phật pháp vô thiên, đương nhiên đối với tà công càng phát huy uy lực thần diệu của nó.

Kỳ chiêu vừa phát, ánh hào quang chiếu ra chói lọi làm ảo ảnh biến mất, thấy rõ từng gốc cây, khóm trúc, tảng đá trong phạm vi ngoài một trượng.

Mai Quân Bích thấy kỳ chiêu tỏ thần uy, tinh thần trở nên phấn chấn, tay trái vận Ban Nhược Thần Công nhằm vào một tảng quái thạch bên tả cách bảy tám thước đánh tới, tay phải tiếp tục thi triển Phật Tâm Huệ Kiếm chém vào khóm trúc trước mặt.

Vang lên những tiếng nổ như sấm rền, tảng quái thạch bị chưởng lực đánh nát vụn thành muôn mảnh.

Gần như cùng lúc, Côn Ngô Kiếm chém nát cả bụi trúc.

Lạc Hồn Trận vốn có tác dụng hỗ tương lẫn nhau, hơn nữa Mai Quân Bích đã phá được chủ trận.

Chỉ sau chốc lát, Lạc Hồn Trận lập tức đình chỉ.

Mai Quân Bích đưa mắt nhìn lên.

Những tia nắng cuối cùng chiếu lên vách núi phía đông tỏa hồi quang xuống sơn cốc, tuy ảm đạm nhưng cũng có thể nhìn rõ cảnh vật.

Bây giờ những tảng đá, cây tùng, khóm trúc không vờn biển ảo huyền diệu nữa mà đứng trong tĩnh lặng mơ màng trông thật ngoạn mục.

Nhưng trong lúc đó Mai Quân Bích chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm cảnh sắc vội bỏ đi tìm đồng bạn.

Lục Thiệu Tam Kiều, thư muội Thôi Huệ, Thượng Quan yển và Cầm Nhi, Kiếm Nhi nằm rải rác thành từng nhóm giữa trận, ai nấy đều hôn mê bất tỉnh.

Chàng đang tần ngần chưa biết tìm cách gì giải cứu cho họ thì đột nhiên cảm thấy có một kinh phong đánh tới sau lưng.

Theo phản ứng tự nhiên, chàng lướt sang tả tránh chiêu rồi quay lại nhìn.

Một hắc y nhân tay cầm Nhật Nguyệt Dao lao tới vừa xuất thủ ám toán nhưng thấy không trúng lại vung đao lên, vừa cười "hắc, hắc" nói:

- Tiểu tử! Ngươi hãy thưởng thức Nhật Nguyệt Dao Pháp của bốn Đàn chủ Tây Môn Đàn...

Mai Quân Bích đã nộ khí xung thiên, trong tay cầm sẵn Côn Ngô Kiếm liền nghiêng răng lao tới.

Đường kiếm lóe lên như ánh chớp rồi vụt tắt ngay.

Tên Đàn chủ Tây Môn Đàn Thiên Lý Giáo chưa kịp nói xong thì rú lên thê thảm, bị kiếm chém xả từ vai xuống tận xương sườn, ruột gan đổ ra gục xuống chết ngay.

Ba hắc y nhân khác cũng vừa xông tới.

Thấy đồng bọn thảm tử, chúng không nói một lời lập tức vây lấy Mai Quân Bích từ ba phía, binh khí trong tay xuất chiêu sát thủ.

Đó là ba tên Đàn chủ khác trong Thiên Lý Giáo, một tên dùng thiết chương, tên thứ hai dùng phát trần, còn tên thứ ba dùng Bạch Cốt Chiết Phiến.

Chốc lát tiếng cuồng phong rít lên ghê rợn, ba người vây bọc lấy Mai Quân Bích vào giữa trận.

Vốn đã giao chiến với nhiều cường địch hung mãnh hơn, Mai Quân Bích có coi ba tên Đàn chủ vào đâu?

Thấy thế công ác liệt của địch, chàng chỉ nhếch môi cười nhạt, người quay đúng một vòng, Côn Ngô Kiếm vung lên...

Tiếng sắt thép chạm nhau phát ra loảng xoảng, thiết chương, phát trần và Bạch Cốt Chiết Phiến của ba tên Đàn chủ đều bị chấn lui.

Bấy giờ Mai Quân Bích mới nhìn kỹ lại đối phương.

Nguyên trong số ba tên Đàn chủ thì chàng đã nhận ra được hai tên, bên tả là trung niên lão nhân trang phục theo kiểu văn sĩ, tay cầm Bạch Cốt Chiết Phiến.

Nguyên tên này là Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn, Huyền Vũ Đàn chủ của Thiên Lý Giáo.

Đứng giữa là một lão nhân cao lớn mắt to mày rậm, chính là Phiến Thiên Ấn Đẳng Hạo, Thanh Long Đàn chủ Thiên Lý Giáo.

Mai Quân Bích đã từng gặp hai tên Đàn chủ Huyền Vũ Đàn Lý Thu Sơn và Đàn chủ Thanh Long Đàn Đẳng Hạo ở Long Vương Miếu ở làng Cơ Thành gần một năm trước, khi bọn người của Thiên Lý Giáo sai Tam Nghĩa Hội vừa mới sát nhập vào giáo phái này lừa bắt Thiết Bối Thương Cù Võ Công Vọng.

Còn lại là một lão nhân chừng năm mươi tuổi, mình mặc đạo y, tay phe phẩy chiếc phát trần.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>